

HOTARE

Volum distins cu PREMIUL al II-lea în cadrul Concursului de manuscrise
„Împlinește un Vis”, secțiunea POEZIE, ediția I,
Editura Universitară, 2021

ANDREEA IULIA SCRIDON

HOTARE

EDITURA UNIVERSITARĂ

Redactor: Clelia Ifrim
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Ilustrație coperta 1: Emil Kovacs

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCRIDON, ANDREEA IULIA

Hotare / Andreea Iulia Scridon. - București : Editura Universitară, 2021
ISBN 978-606-28-1309-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062813093

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2021
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Pentru Anca, Tata Valiș i Mama Gabi

Pentru Anca, Tata Valiș i Mama Gabi

CUPRINS

Gânduri despre autotraducere	9
Prefață	13
Undeva între mahala și achitare	15
Te-aș iubi	16
Confesiunile unei dromomane.....	17
Şalimar.....	18
Clusium	19
Nimb	24
Sud-ul.....	25
Clair de lune	28
Cele trei grătii	29
Balta.....	30
Cartografie de București (schiță).....	31
Glosă.....	37
Sub măr	38
Piața Cipariu	39
Imn	41
Terra	43
Viespii nenorocilor	44
Despre durere	45
Crișan Mircioiu	46
Reverie.....	48

Un cosmonaut	49
Aducere-aminte.....	50
Carapace.....	52
Regina nopt̄ii	53

GÂNDURI DESPRE AUTOTRADUCERE

Plecând din România în mica copilărie și emigrând cu părinții mei în America, apoi vorbind românește acasă și engleză la școală, am spus la un moment dat, jumătate în glumă, că îmi place să consider că am minte de americană și inimă de româncă. Ca o continuare a acestui gând, această carte – care urmează o cronologie fluidă a unor iubiri, pierderi și eliberări de tipuri diferite – reprezintă o autotraducere din cele două cărți de poezie pe care le-am scris în engleză, și care vor fi publicate în Statele Unite și în Marea Britanie în 2022.

Traducerea implică o polenizare încrucisată: conceptul acestei cărți a început cu totemul unei flori hibride care s-a dezvoltat în grădina tatălui meu din Florida, cu frunze purpuri și țuguiate: „*Cordyline Andreea*”. Îmi surâde analogia botanică, căci pentru mine, traducerea propriilor poezii s-a manifestat ca o *coacere* (cum o numește, de altfel, Walter Benjamin în celebrul său eseu despre traducere): m-am descoperit pe mine, am depistat anumite slăbiciuni și am descoperit noi aspecte interesante în poeziile mele. Aș îndrăzni să spun că m-am citit pe mine pentru prima dată cu ocazia asta. Poezia permite ciudăteniile lingvistice care se potrivesc

unui asemenea context, iar eu mi-am permis folosirea unor cuvinte ardelenești sau a perfectului simplu – tehnici care m-au surprins chiar pe mine. Am avut impresia că ele s-au tradus singure, limba având un rol doar *hieroglific*, sporind imaginea poetică cu orice preț. Diferențele dintre original și traducere reprezintă doar niște fluxuri subliminale care existau deja încapsulate în poezii și care mi s-au arătat, intuitiv, *abia* când le-am transpus dintr-o limbă în alta.

În mine coexistă ambele naționalități și ambele sunt esențiale identității mele, definițorii experienței mele atât ca individ, cât și ca scriitor. Ca urmare, resping ferm ideea că poezia este intraductibilă, date fiind tocmai infinitele moduri prin care poate fi tradusă, ca rezultat a unei acumulări de activități lingvistice variate, la rândul lor fructul complexității limbajului în sine. În cazul în care comunitățile noastre sunt „închipuite”, aşa cum susține Benedict Anderson, limba în sine, fiind abstractă, nu e cu nimic mai puțin închipuită. Însă eu prefer și susțin o viziune cosmopolită în sensul clasic al cuvântului: a fi european înseamnă a fi poliglot, iar traducerea demonstrează natura polimorfă a poetului, care transcende hotare. Astfel, acel *Volksgeister* de care scria Herder poate fi bicefal sau chiar tripartit. În epoca Internetului, mai ales, a avea o identitate perfect unitară este un lucru aproape imposibil, chiar și pentru cei care nu au experimentat emigrarea. Iar mie, experiența emigrării îmi conferă un statut de înfrățire

sau dublare cu propria persoană, care trăiește cu un picior în trecut și altul în viitor, fiind ca o monedă care e pe o parte americană și pe cealaltă românească.

Andreea Iulia SCRIDON

PREFAȚĂ

Ceea ce frapează în primul rând în aceste poezii este – dincolo de valoarea lor literară incontestabilă – profunzimea vocii, a cărei vârstă nu o poți intui. Provocarea crește în intensitate atunci când realizezi că, de fapt, autoarea este Tânără, foarte Tânără și dacă se spune că proza survine odată cu timpul, chestiunea devine nulă atunci când vine vorba despre poezie, iar Andreea Scridon demonstrează cu modestie și jovialitate acest aspect. De ce spun jovialitate? – pentru că este o poezie ludică, dar de un ludic grav, spectaculos și profund, plin de magnetism. Cât despre autoare – ea se joacă (încă are capacitatea să se mai joace și se joacă frumos și seducător), se ascunde, cocheteară cu o naturalețe complice și spune povești despre orașe, oameni, stări – pe cât de atașante, pe atât de derutante în universul lor intim. Poezile au o energie contaminantă iar autoarea lor dovedește un exacerbat simț al detaliului: poți auzi șoaptele sau strigătele, atinge iarba sau lemnul, poți trage cu ochiul la serafimi, poți simți mirosul de roșii sau te poți pierde prin Cișmigiul ei sau în orașe utopice. La drept vorbind, discursul poetic își creează propria formă, nearondată neapărat unui curent (găsim accente expresioniste – prin culorile tari și strigătul adesea mut, suprarealiste – prin fluidizarea unor imagini care transcend spațiul și timpul, impresioniste – prin metamorfoza culorilor, simboliste – prin metaforele revelatoare etc.) și oferă un imaginar luxuriant, o recuzită din care nu

lipsește cotidianul dar care în care nu există o tematică obsesională. Este o poezie de factură modernistă, racordată cu elemente postmoderne subtile la tonalitățile liricii contemporane, fără însă a se pierde ceva din sensibilitate și fără a sacrifica vreun strop de candoare. Este subtilă, ludică și provocatoare. Andreea Scridon dezvăluie o incitantă poezie a deschiderii, a îmbrățișării, o poezie situată pe o linie ascensională de factură apolinică, luminosă în toată profunzimea ei și despărțită de orice resentiment. Pentru că și uitarea „*are, ca iubirea/ figura dulce a unui copil.*”

Simona PREDA

Undeva între mahala și achitare

Când, mă întreb, se vor legăna toate frunzele din lume în același ritm?

Și când o vor face,
va fi sfârșitul lumii?

Când mi se va rupe spatele din culpe nesfârșite,
ca bietul hamster mort de Crăciun? Aşa,
aşa mâhnire tăcută va ține casa.

Aşa, se întreabă toată lumea: cunosc dragostea?

Un lucru pot spune:
cunosc senzația fructului strivit în iarbă.

Te-aș iubi

dar inima mea e o
plastelină uscată
pe care ai uitat
s-o pui la loc în borcan

Confesiunile unei dromomane

Nu e bine să-ți placă prea tare bărbații,
chiar dacă își trec ochii peste tine
asemenea mișcării planetelor,
nu e bine.

Într-un McDonald's, îți întorci privirea,
o lași să se aerisească pe geam.
Dincolo,
un derbedeu îi smucește bărbia
mândrei sale
cu tandrețe.
Amicul tău, aşezat lângă tine,
cuantifică posibilitatea plecării în străinătate, 8 sau 9 din
10,
vrea să fie undeva unde să nu vadă atâția oameni
ciudați, nenorociți, răi chiar.

Dar pe cât noroi ți-ar aduna adidașii,
tu te învârti prin aceleași peisaje:
țăranca înnodându-și näframa sub gâtul mototolit,
frânghia lungă a scării de bloc,
acea peșteră sfântă de mirodenie și trufanda,
păsările care ating lacul și fac pируete prin nori,
și, da, inima se sfarmă
în timp ce ploaia fumegă
din asfalt.

Şalimar

Anca

îmi legă şireturile
pantofiorilor mici
în holul întunecat şi îngust.

După-masa mă uitam la *Heidi*,
şi când se lăsa seara,
ea aprindea lampa Tiffany de pe secretaire,
eu ricoşam de pe canapeaua de catifea,
oftam, ducându-mă către locul de unde venea lumina
portocalie şi pufoasă,
loc moale, loc sigur.

Era atât de viaţa mea
încât era greu şi să o pomenesc,
greu, chiar,
să mi-o amintesc,
chiar şi atunci.